

— Пазете се! — извика тя на малките беззащитни птичета.

— Притиснете се и мълчете! Един конник върви тъкмо срещу нас! Идва войникът в сандали, подковани с желязо! Цялата тълпа тича. Наближава.

Изведнаж птичката престана да ги предупреждава, а стана тиха и мълчалива. Тя забрави опасноста, в която се намираще.

Скокна в гнѣздото и разпери крилата си пред малките.

— Не, това е много страшно! — извика тя. — Не искам да видите това зрелище. Разпъват трима престъпници.

И тя разпери крилата си, та малките не можеха да видят нищо. Тя чула само удари от чук, отчаяни викове и дивия кресък на тълпата. Червеношият гледаше всичко с широко отворени от ужас очи. Тя не можеше да отвърне поглед от тримата нещастници.

— Колко сж жестоки хората! — рече птичката. — Не им стига да приковат на кръста тези нещастни хора, но на главата на Единия сж турнали и трънен вѣнецъ.

— Виждамъ, че тръните се забиват въ челото Му и тече кръвъ, — продължаваше тя. — А Човѣкътъ е толкова хубавъ и гледа наоколо така кротко, че всѣки би Го обикналъ. Сякаш остра стрела пронизва сърдцето ми, като гледамъ Неговото страдание.

И малката птичка започна да чувства все по-силно състрадание къмъ Разпнатия човѣкъ, увѣнчанъ съ тръни.

— Да бѣхъ орелъ, мислѣше си тя, — щѣхъ да извадя гвоздеитъ отъ ржцетъ Му и съ силнитъ си нокти бихъ изпжила всичкитъ тези хора, които Го измжчватъ.

Тя видѣ, какъ отъ челото Му течеха капки кръвъ, и не можа повече да остане спокойна въ гнѣздото си.

— Макаръ че съмъ малка и слаба, все пакъ ще мога да помогна на Този беденъ нещастникъ, — мислѣше птичката. И тя напустна гнѣздото си и се издигна въ въздуха, като описваше голѣми кръгове около Разпнатия.

Нѣколко пѣти обикаля тя, ала не смѣеше да се приближи, защото бѣше малка боязлива птичка, която никога не се осмѣляваше да приближи до човѣкъ. Но лека-полека тя доби смѣлостъ, прилетѣ при Разпнатия и извади съ човката си единъ трънъ, който бѣше забитъ въ челото Му.

Когато направи това, капка отъ кръвта на Разпнатия падна върху шията на птичката. Капката кръвъ скоро се разлѣ и обагри нѣжната ѣ шийка.

Тогава Разпнатиятъ прошепна:

— За твоео милосърдие ти спечели това, къмъ което родѣтъ ти се стреми отъ сътворението на свѣта.

Щомъ птичката се върна въ гнѣздото си, малките извикаха:

— Перата на шията ти сж по-червени отъ трендафилови цвѣтове!

— То е само капка кръвъ отъ челото на нещастния Човѣкъ, — рече птичката. — Тя ще изчезне, щомъ се изжпя въ нѣкоя рѣка или изворъ.

Но колкото и да се кжпѣше малката птичка, червениятъ цвѣтъ отъ шията ѣ не се изгуби. И когато нейнитъ малки порастнаха, кърваво-червениятъ цвѣтъ блестѣше на тѣхнитъ шийки, както блещи и до денъ днешенъ върху шията и гърдитъ на всѣка червеношияка.